

és támolyogsz, amikor tombolok.
Ha visszasompolyogsz, mindig valami enyhe
pánikban vagy, kínban, elégedetlen,
hitehagyott,
türelmetlen, és előre neheztelsz,
amiért újra csak a szenvedés vár,
a túl közellét megbocsáthatatlan
gyalázata.

Nagy nehezen cipellek majd az ágyba,
mint aki a pokolra száll alá, hogy
veled aludjon.
Tehetetlenül vonszolódom,
bútorokat borogatok föl,
végigtámolygunk a lakáson
összekapaszkodva, az alkoholtól
és a csukló sírástól tántorogva.
Embereket szeretni milyen alávaló!
De a legnyomorultabb,
ha magunkat szeretjük.

IMREH ANDRÁS FORDÍTÁSA

Wole Soyinka

Óh, gyökerek!

[O ROOTS!]

Gyökerek, gerincemen legyenek horgony,
A makacs orkán ellen támasszátok combom.

A szeleket hordozó messzeséget érétek el a földi térben,
Az erőket végtelen szomjaimmal szemben.

Felszíni patakjaid vakon végződnek, iszapba fulladnak
Lefolyásaid, posványai lettek emberi szitkoknak.

A térképre rótt tavaknál megállnak a zarándoklábak
Balzsamot keresve. Megmerítik, szomjas csészéikre várnak.

A korrupció buborékjait, a gonoszság iszapját
Idézzétek fel, a sírokat: könnyekkel borítva siratják.

Gyökerek, imádkozom hozzátok, vessék ki a patakok
E szennyves szivárgásokat, nehogy én e bűnös salakot,

A közös tűzhelyből szétszóródott hamuba végzetesen
Belehullt, bemocskolt közösségi földből, magamra vegyem.

Gyökerek! Vezessetek el a sötétség árulásától,
Az elfogadás gödrétől, a csalétkék cölöpkarójától,

Meglátni a csalásokat szülő kígyót neki ne engedjétek.
A világfájdalom-mocsarakban tespedő szörnnyeteget

Ne engedjétek, kérkedjétek izomkötegekkel, messze
Titkok között, sőt, ha meg is köt a felszín bűnös félelme,

Töröljétek el a köpetzáport, a kapzsiságot ragadjátok nyakon,
A zölden ébredő írotollak puzdráiból vakon.

Óh, Gyökerek, gerincemen legyetek horgony,
Csévéljétek gondolataimat kifeszített, sziklavarró orsón.

Az új szeleket hordozó messzeséget érétek el a földi térben.
Átható látású villásrúddal hasogassátok szét kincsestárait időtlen.

Öblítsétek ki a halál örök tócsájába beesett,
Poshadt órákat. Ébresszétek a fogságba esett lélegzetet

Forrásokból és égbolt fedte tavakból, vizet húzzatok
Kézi palántázáshoz, a szérűskert céljaihoz saját magatok.

Gyökerek, hatalmas tervem hálózata ti legyetek,
Tartsátok magatokban a titkos megbízatást, mi tietek.

Az alapkö építészetet mind gyógyításra megtettétek
Sivatagi jalkiáltások, sivatagi kínzatások ellen; pecsétek

Korok kérgén, tesztpróba gránitkalap
Alkotta faltörő kosaitokon, óh, ki összetöri a gátakat.

Harangok csengését sziklatölcsérekben zúzzátok össze,
Földhabarcsban, legyenek enyémekek mind közötté

Az Idő füzerei, örök létezésetekbe szorítsátok.
E belső talpakat vettem fel, nem túrva az oktalanságot

A csapdába esés sötétben megbújó pillanata ellen,
A délidőben elcsattanó mennydörgés ellen!

Mutassatok utat az alvilág felé, lábamat
A magházhoz vigyétek, lássam benne a magvakat.

A földi alkímia olvasztótégelyeihez, a kő és fém
Szülőhelyeihez húzzatok engem, azok ösvényén

Hangvillátok rezgéseire. Verjétek össze e tenyereket,
Csatlakozzanak a beszélgetéshez, ha megreked.

Emlékekben, látványokban, a vakon elfutó sok képre,
A bordagály rohamokban örök bankettre visszánézve

Hagyjátok, hogy összefonódjék kezem az övékkel,
Tiszta és sötét életnedvvel, vörös hússal és szellemszörzetével.

Sejtláncok, mint falevél és faág, faág és szikla
Vénája, a gabonamag anyaméhben, szemek titka,

Hogy impulzusok szűrőjéhez szőjék a csontjaikat,
A magkövek rejthetik csontvelővel telt bordáimat.

Az égből a világosság gyökereit fogadjátok be,
Éltarolva figyelmezzetek visszatérő szemük fényeire,

Hozzatok le a földre minden halálos impulzust. Olykor
Poharam visszhangozza a tüzes harmóniákat, és kortyol

Ég és föld házasságának ünnepein. Fűzzétek ereire
Kezemet, a tavaszi rítusokra, a halottak zöld kezeire.

Óh, Gyökerek, Gyökerek. Ha nem tudná, hogyan ellenálljon!
Ha szélbe süppedne, ha belefulladás a vadon

Homoktengerébe, ha elhamvadna, mert elérkezik,
Berobban az ínség, spiráljaitok majd kimentik

A zsilipek utolsó védelme alatt! Ha fut feléd
A hajóorr, megmutatja a hullámtörések vonzerejét.

Szürke zuhanás a csend öbleibe, béke,
Régmúlt utazóké, gyors váltást hozó hágó átlépése.

Megtisztulva várnak rá, központok kiszáradását
A kutató elérje, csúszáságlók segítsék kapaszkodását,

És a szív elengedheti a furcsa feláramló lökéseket, jó sokat,
ígérve távolból, megsemmisíti az örök szomjúságokat.

BIERNACZKY SZILÁRD FORDÍTÁSA

François Villon

Nagy Testamentum

[GRAND TESTAMENT]

22.

Jaj, siratom az eltékozolt ifjúságot,
mert míg az öregség utol nem ért,
mindenki másnál többet mulattam.
Az ifjúság osonva hagyott faképnél,
és nem gyalogszerrel indult újtára,
de nem is lóháton. Akkor hát hogyan?
Csak hirtelen, huss, elrepült,
én meg üres kézzel bámultam utána.

23.

Egyszer csak eltűnt, én meg maradtam,
búsan, züllötten, reménytelenül,
tapasztalást, tudást nem szereztem,
nincs se hűbéri, se fix jövedelmem.
Aki a családomban legszerényebb,
még az se ismer el rokonának,
és azért tagadja meg az atyafiságot,
mert nekem annyim sincs, mint őneki.

24.

Pedig nem szórtam én a pénzt soha,
se lakmározásra, se nyalánkságra,
szerelemfáltésből nem lettem áruló,
ilyesmit ne is vessetek a szememre,
nagy bajt én nem hoztam soha jó barátira,
ezt lehető legőszintebben állítom.
Védekezésül csak egyet mondhatok:
miért is gyónjon, akinek tiszta a lelke?